

**II SA/Wa 688/17, Wniosek o wydanie pozwolenia na broń do celów kolekcjonerskich. -
Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie**

LEX nr 2404330

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 24 października 2017 r.

II SA/Wa 688/17

Wniosek o wydanie pozwolenia na broń do celów kolekcjonerskich.

TEZA aktualna

Ustawa z 1999 r. o broni i amunicji nie zna pojęcia "blankietowego pozwolenia na posiadanie broni palnej", co znaczy, iż na każdy jej typ, w ramach skonkretyzowanych celów posiadania (sportowy, myśliwski, do obrony osobistej, kolekcjonerski), należy uzyskać stosowne zezwolenie od właściwych organów Policji. Wniosek o wydanie pozwolenia na broń kolekcjonerską nie może sam w sobie dotyczyć wszystkich rodzajów broni palnej, które zgodnie z powyższą ustawą mogą być kolekcjonowane.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Sławomir Antoniuk.

Sędziowie WSA: Adam Lipiński (spr.), Stanisław Marek Pietras.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2017 r. sprawy ze skargi G. D. na decyzję Komendanta Głównego Policji z dnia (...) marca 2017 r. nr (...) w przedmiocie wydania pozwolenia na broń palną bojową do celów kolekcjonerskich oddala skargę

Uzasadnienie faktyczne

Komendant Główny Policji decyzją z dnia (...) marca 2017 r., działając na podstawie art. 138 § 2 i art. 268a Kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 5 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576 z późn. zm.), po rozpatrzeniu odwołania, uchylił w całości decyzję Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z dnia (...) stycznia 2017 r. o wydaniu G. D. pozwolenia na posiadanie 10 egzemplarzy broni palnej bojowej do celów kolekcjonerskich i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

W uzasadnieniu decyzji Komendant Główny Policji wskazał co następuje:

Wnioskiem z dnia (...) grudnia 2016 r. G. D. zwrócił się do Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) z prośbą o wydanie mu pozwolenia na 10 egzemplarzy broni palnej bojowej do celów kolekcjonerskich.

Po przeprowadzeniu postępowania Komendant Wojewódzki Policji w (...) decyzją dnia (...) stycznia 2017 r. wydał zainteresowanemu pozwolenie na 10 egzemplarzy broni palnej

bojowej do celów kolekcjonerskich w postaci pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrach od 6mm do 12mm (z wyłączeniem broni, o której mowa w art. 10 ust. 5 ustawy o broni i amunicji). W uzasadnieniu decyzji organ argumentował, iż strona przedstawiła ważną przyczynę posiadania broni, nie stanowi zagrożenia dla siebie, bezpieczeństwa lub porządku publicznego oraz zdała egzamin ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się tą bronią.

W odwołaniu od powyższej decyzji G. D. podniósł, że ograniczono jego wniosek wyłącznie do pistoletów i rewolwerów centralnego zapłonu. Składając wniosek celowo nie wskazywał rodzajów broni palnej, które chce posiadać, bowiem broń palna do celów kolekcjonerskich obejmuje wszystkie rodzaje broni z wyłączeniem broni, o której mowa w art. 10 ust. 5 ustawy o broni i amunicji (co zostało wskazane w decyzji). Zgodnie zaś z art. 10 ust. 4 pkt 7 tej ustawy broń palna bojowa do celów kolekcjonerskich lub pamiątkowych to broń, o której mowa w pkt 1-6, czyli do ochrony osobistej, do ochrony osób i mienia, do celów łowieckich, sportowych, szkoleniowych i rekonstrukcji historycznych. W konkluzji odwołania strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie rodzajów przyznanej jej broni, bowiem chce także kolekcjonować broń palną długą, strzelby, historyczne pistolety maszynowe itp. (oczywiście z wyłączeniem broni, której posiadanie jest zabronione).

Po rozpatrzeniu odwołania, Komendant Główny Policji uznał, iż organ pierwszej instancji rozpatrzył sprawę w sposób niezgodny z istotą żądania strony.

Jak wynika z akt sprawy, strona spełnia warunki do otrzymania pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej do celów kolekcjonerskich i zdała egzamin ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania tej broni. Po stronie zainteresowanego nie występują negatywne przesłanki uniemożliwiające posiadanie pozwolenia na broń, a ważną przyczyną uzyskania tego uprawnienia jest jego członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim, tj. (...) Towarzystwie Strzeleckim w P. Wymieniony po odbyciu w 1989 r. zasadniczej służby wojskowej rozpoczął służbę w Policji i swoje zainteresowania bronią rozwijał pracując w pododdziale antyterrorystycznym, gdzie na co dzień ma kontakt z bronią. W 1997 r. ukończył kurs instruktorów wyszkolenia strzeleckiego, a w 1999 r. kurs instruktorów wyszkolenia strzeleckiego (...) stopnia w Szkole Policji w S. W 2000 r. ukończył kurs instruktora strzelectwa sportowego, a w 2001 r. uzyskał uprawnienia Instruktora Sportu ze specjalnością strzelectwo sportowe. Przystąpił do towarzystwa (...) ST o charakterze kolekcjonerskim, aby w pełni realizować swoją pasję do broni poprzez możliwość jej kolekcjonowania. Orzeczenia lekarskie i psychologiczne potwierdzają, że może dysponować bronią.

W odwołaniu strona podniosła, iż bezprawnie ograniczono jej żądanie do pistoletów i rewolwerów centralnego zapłonu, o kalibrze od 6mm do 12mm. a tymczasem chciała kolekcjonować broń, o której mowa w art. 10 ust. 4 pkt 7 ustawy - czyli broń palną do celów ochrony osobistej, ochrony osób i mienia, łowieckich, sportowych, szkoleniowych i rekonstrukcji historycznych.

Zatem w odwołaniu G. D. w istotny sposób zmienił zakres swego pierwotnego żądania (wniosek z dnia (...) grudnia 2016 r.). Podniósł, iż nie było jego zamiarem kolekcjonować

tylko broń krótką, chciałaby bowiem w swojej kolekcji mieć także inną broń. Powyższe twierdzenie ma istotny wpływ na właściwe rozpatrzenie niniejszej sprawy.

Organ I instancji prowadząc niniejsze postępowanie nie był świadomy, iż strona błędnie wyartykułowała swoje żądanie. Dlatego też uznał, iż skoro wniosła ona o wydanie pozwolenia na broń palną bojową do celów kolekcjonerskich, to świadomie ograniczyła rodzaj broni, którą chce kolekcjonować i w tym zakresie przeprowadził jedynie swoje postępowanie. Tym bardziej, że w jego trakcie strona nie zgłaszała uwag co do rodzaju broni, o którą wnioskuje, np. w trakcie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się tą bronią.

Obowiązki organu II instancji nie polegają tylko na kontroli decyzji wydanej przez organ I instancji, ale również - z racji działań merytoryczno-reformacyjnych - na ponownym rozpatrzeniu całości materiału dowodowego z uwzględnieniem zmian stanu faktycznego i prawnego sprawy, które nastąpiły w okresie dzielącym orzeczenie zapadłe w I instancji od ponownego rozpatrzenia sprawy wskutek wniesienia przez stronę odwołania.

W tym stanie sprawy Komendant Główny Policji nie może rozstrzygnąć jej merytorycznie i dlatego, działając w ramach swoich kompetencji, obowiązany był uwzględnić przy rozstrzyganiu sprawy nowe okoliczności, tj. zmianę zakresu żądania strony. Z tego powodu należało uchylić decyzje organu I instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia temu organowi, celem przeprowadzenia ponownego postępowania.

G. D. wniosł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę, w której decyzji Komendanta Głównego Policji zarzucił naruszenie przepisów postępowania to jest:

1)art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., poprzez jego niezastosowanie i nie uchylenie decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...) wraz z jednoczesnym orzeczeniem co do istoty sprawy, podczas gdy zgromadzony w toku postępowania przed organem I instancji materiał dowodowy umożliwia rozstrzygnięcie końcowe sprawy przez organ II instancji bez przekazywania sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia,

2)art. 138 § 2 k.p.a., poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy mający wpływ na jej rozstrzygnięcie nie został wyjaśniony, co uzasadnia uchylenie decyzji organu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia.

W konkluzji skargi skarżący wniosł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości;

względnie uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i poprzedzającej ją decyzji organu pierwszej instancji;

zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi G. D. wskazał na treść art. 9 ust. 7, art. 10 ust. 2 pkt 6, art. 10 ust. 4 pkt 1a i art. 10 ust. 4 pkt 7 ustawy o broni i amunicji oraz na art. 4 ustawy z 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2013 r.poz. 628 z późn. zm.) i § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 28 listopada 2014 r. w sprawie uzbrojenia Policji, będącego aktem wykonawczym do ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji. Na

podstawie tych przepisów argumentował, iż organ I instancji bezpodstawnie ograniczył żądanie skarżącego do pistoletów i rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrze od 6 mm do 12 mm. i z treści wniosku z (...) grudnia 2016 r. nie wynikało, że intencją strony było uzyskanie pozwolenia w zakresie wskazanym w decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w (...).

W ocenie skarżącego, z uwagi na wykładnię powyższych przepisów, z jego wniosku wynikała chęć kolekcjonowania każdej broni (prawnie dopuszczalnej). Dlatego jego odwołania nie można traktować jako zmiany zakresu wniosku.

Zdaniem skarżącego Komendant Główny Policji zasadnie uchylił decyzję organu I instancji, ale niezasadnie nakazał temu organowi ponowne rozpatrzenie sprawy. W tym przypadku Komendant Główny Policji mógł sam rozpatrzyć sprawę co do jej istoty, albowiem materiał dowodowy sprawy został w całości już zgromadzony. Na poparcie swojego stanowiska skarżący przywołał wyroki NSA: z dnia 29 września 1987 r., IV SA 220/87; z 22 września 1987 r., II SA 400/81; z dnia 6 października 1987 r., SA/Wr 520/87.

Komendant Główny Policji w odpowiedzi na skargę wniosł o jej oddalenie argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna.

W niniejszej sprawie oczywiste jest, iż decyzja organu pierwszej instancji w zakresie przedmiotu rozstrzygnięcia różni się w sposób istotny z żądaniem strony, w szczególności z treścią przedmiotową tego żądania - jak je rozumie ostatecznie skarżący w odwołaniu oraz w skardze.

Przedmiot wniosku inicjującego niniejszą sprawę, w brzmieniu z dnia (...) grudnia 2016 r. był bardzo ogólny i z treści tego wniosku można było jedynie wnioskować, iż dotyczy wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej do celów kolekcjonerskich w ilości 10 sztuk. Wniosek koncentrował się natomiast na wykazaniu istnienia po stronie wnioskodawcy braku przesłanek negatywnych do posiadania broni i wykazaniu celu wniosku - kolekcjonowanie broni jak i przynależności do stowarzyszenia kolekcjonerskiego. Nadto w trakcie postępowania przed organem I instancji, w tym podczas zdawania egzaminu z posługiwania się bronią, zainteresowany w żaden sposób nie sprecyzował wniosku *in concreto* co do rodzajów broni, którą chce kolekcjonować.

Organ pierwszej instancji mógł zatem przypuszczać, iż intencją G. D. było kolekcjonowanie broni palnej bojowej do celów kolekcjonerskich w ilości 10 egzemplarzy, w postaci pistoletów lub rewolwerów centralnego zapłonu o kalibrach od 6mm do 12mm (z wyłączeniem broni, o której mowa w art. 10 ust. 5 ustawy o broni i amunicji).

Dopiero w odwołaniu skarżący ujawnił, iż istotą jego wniosku było kolekcjonowanie broni w ilości 10 egzemplarzy, o której mowa w art. 10 ust. 4 pkt 7 ustawy - czyli broni palnej do celów: ochrony osobistej, ochrony osób i mienia, łowieckich, sportowych, szkoleniowych i rekonstrukcji historycznych.

Z powyższego wyraźnie wynika, iż organ I instancji rozpatrzył sprawę w innym zakresie przedmiotowym, niż to wynikało z intencji skarżącego.

Ustawa o broni i amunicji nie zna pojęcia "blankietowego pozwolenia na posiadanie broni palnej", co znaczy, iż na każdy jej typ, w ramach skonkretyzowanych celów posiadania (sportowy, myśliwski, do obrony osobistej, kolekcjonerski), należy uzyskać stosowne zezwolenie od właściwych organów Policji. Zatem wniosek o wydanie pozwolenia na broń kolekcjonerską nie może sam w sobie dotyczyć wszystkich rodzajów broni palnej, które zgodnie z ustawą mogą być kolekcjonowane.

To czy dla skarżącego treść jego wniosku z dnia (...) grudnia 2016 r. jednoznacznie wskazywała na chęć kolekcjonowania wszystkich rodzajów broni, o której mowa w art. 10 ust. 4 pkt 7 ustawy - czyli broń palną do celów ochrony osobistej, ochrony osób i mienia, łowieckich, sportowych, szkoleniowych i rekonstrukcji historycznych nie ma w niniejszej sprawie żadnego znaczenia. Istotne natomiast jest to, iż wydana przez organ pierwszej instancji decyzja nie jest, jak zasadnie twierdzi skarżący w odwołaniu oraz w skardze, zgodna z jego intencją kolekcjonerską.

Dlatego w ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie trafne było w niniejszej sprawie uchylenie przez Komendanta Głównego Policji, w ramach art. 138 § 2 k.p.a., decyzji organu I instancji, albowiem decyzja, pomimo iż dopuszczała skarżącego do posiadania opisanej w niej broni palnej, nie dotyczyła tych rodzajów broni, które jak się okazało z treści odwołania, skarżący chciał kolekcjonować.

Można tu dyskutować, czy organ pierwszej instancji nie powinien, przed wydaniem decyzji z dnia (...) stycznia 2017 r. dogłębnie wypytać wnioskodawcę, jaki rodzaj broni rozumie pod tak ogólnym sformułowaniem wniosku. Jednakże niezależnie jaka byłaby odpowiedź na to pytanie i tak z obecnego stanu sprawy (ujawnienie istoty żądania wniosku w odwołaniu) wynika niezgodność przedmiotowa powyższej decyzji z żądaniem strony, uzasadniająca jej uchylenie.

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie trafne było także przekazanie przez Komendanta Głównego Policji sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia, albowiem pierwotnie rozpatrując tę sprawę organ w istocie zajmował się innym przedmiotem sprawy (innymi typami broni palnej), niż wynika z obecnie wyrażonej woli strony.

Jak wynika z tezy 5. Uwag ogólnych do art. 138 Komentarza do Kodeksu postępowania administracyjnego Piotra Marka Przybysza (LEX) - sprawa, w której orzeka organ odwoławczy, musi być tą samą sprawą, którą rozstrzygnął organ I instancji.

Wada rozstrzygnięcia organu I instancji nie była zatem, jak twierdzi skarżący, jedynie wadą procesową, ale była wadą co do rozstrzyganej materii sprawy - wadą co do istoty rozstrzygnięcia. Dlatego też przywołane przez skarżącego wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego nie mogą mieć zastosowania w tej sprawie.

Ujawnienie wady dotyczącej przedmiotu sprawy, nakazuje zwrot sprawy organowi I instancji do jej dokładnego wyjaśnienia.

W niniejszej sprawie, poza dokładnym wyjaśnieniem zakresu przedmiotowego wniosku, zbadania wymaga także, czy aktualne jest legitymowanie się przez skarżącego brakiem przeciwwskazań ustawowych do posiadania broni i czy nadal aktualny jest deklarowany przez niego cel jej posiadania. Osobnego ustalenia wymaga także zagadnienie ilości egzemplarzy broni żądanej przez skarżącego.

Zagadnienia te z przyczyn ekonomiki procesowej powinien rozpatrzyć właśnie organ I instancji.

Organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, rozpatrzy ją zgodnie z obecnym brzmieniem przedmiotowym żądania skarżącego i wytycznymi Komendanta Głównego Policji.

W niniejszej sprawie takie zagadnienia jak: legitymowanie się przez skarżącego ważną przyczyną do posiadania broni palnej (kolekcjonerstwo) oraz brak po jego stronie okoliczności wyłączających go, z mocy ustawy, z kręgu osób, którym nie można wydać pozwolenie na broń - zostały już zbadane, a zatem organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, zbada jedynie czy ustalenia te są nadal aktualne. Organ odwoławczy uchylił jedynie decyzję organu I instancji, a nie całe postępowanie przed tym organem. Decyzja ta została zatem usunięta z obrotu prawnego, zaś wszelkie czynności i dowody zgromadzone w postępowaniu pozostają ważne i mogą być wykorzystywane w kontynuowanym postępowaniu (porównaj wyrok WSA w Bydgoszczy z 24 maja 2006 r., I SA/Bk 12/06).

Natomiast Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazuje nadto, iż organy obu instancji w ogóle nie odniosły się do ilości żądanej przez skarżącego broni.

Brak ustaleń w tym zakresie stanowi także istotną wadę decyzji.

Dlatego organ I instancji, ponownie rozpatrując sprawę, zbada także czy żądana przez skarżącego ilość 10 egzemplarzy broni jest uzasadniona realiami sprawy, mając tu także na względzie możliwość bezpiecznego przechowywania broni przez skarżącego.

Konieczność przeprowadzenia tych wszystkich wyżej wskazanych ustaleń (ostateczne sprecyzowanie przedmiotu wniosku, weryfikacja aktualności ustaleń co do braku przeciwwskazań do posiadania broni oraz celu jej posiadania, rozważenie zagadnienia ilości przyznanych egzemplarzy broni) niezbicie wskazuje na potrzebę dokonania ich ustaleń przez organ I instancji a zatem na konieczność przekazania sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. Z tych przyczyn nie są zasadne twierdzenia skarżącego o możliwości bezpośredniego wydania w tej sprawie przez Komendanta Głównego Policji decyzji zgodnej z jego żądaniem.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie dopatrył się naruszenia prawa materialnego jak i procesowego przy podejmowaniu zaskarżonej decyzji, które to naruszenia mogłyby stanowić o jej uchyleniu albo o stwierdzeniu jej nieważności i dlatego, na mocy art. 151 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji wyroku.